

Ο Γέρ. Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης ως εμπνευστής της αγάπης στο μοναχισμό και η κοίμησή του (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2k5RLBy>]

Σε μια εποχή καθαρά αντιμοναχική, ο Γέροντας κατόρθωσε να εμπνεύσει την αγάπη στον μοναχισμό και να φορέσει το μοναχικό σχήμα σε περισσότερες από τριακόσιες ψυχές, δίχως να διακρίνει ηλικία και κοινωνική κατάσταση. Δεν είναι λίγες οι οικογένειες, που ολόκληρες αφιερώθηκαν στον Θεό, με πρώτη τη δική του. Μοναχούς έστελνε στο Άγιον Όρος και αλλού. Τις μοναχές σε διάφορες μονές. Μερικές, λόγω της πολύ περασμένης ηλικίας τους, τις έκειρε και τις άφηνε στα σπίτια τους. Άλλες, τις έστελνε με τα λαϊκά στις μονές κι άλλες αγαπούσε να τους φορά ο ίδιος το σχήμα, στην Ανάληψη, στα εξωκκλήσια. Διάβαζε την κλήση, που ήταν χαραγμένη στις καρδιές των τέκνων του και τους προετοίμαζε το δρόμο τους. Με τις δεήσεις του βοηθούσε ν' αυξηθεί το αγγελοειδές τάγμα των μοναχών. Βλέποντας ν' αυξάνει ο αριθμός αυτός δεν του έμενε παρά να ευχαριστεί τον

Κύριο και την Θεοτόκο.

Το μακάριο τέλος του 6 Ιανουαρίου 1957

Τον θάνατό του ο μακάριος Γέροντας προείδε και προμήνυσε σε πολλούς με διάφορους τρόπους. Τις ετοιμασίες για το ταξίδι του ουρανού είχε κάνει από τα νεανικά του χρόνια. Όλη του η ζωή ήταν μια ετοιμασία για το καλωσόρισμα του θανάτου, που τον ανέμενε με λαχτάρα.

Ήταν 86 ετών και η σφοδρότητα της ασθένειάς του τον ταλαιπωρούσε αρκετές ημέρες, αλλά δεν του διέκοπτε την προσευχή και συχνά έκανε το σημείο του σταυρού. Δίχως κανένα παράπονο, με υπομονή, με τον καλό λόγο και ηρεμία καρτερούσε το τέλος.

Λίγες ημέρες πριν την κοίμησή του, μεταφέρθηκε σε κλινική του Πειραιά. Τέσσερεις ημέρες πριν, κατόπιν θείου οράματος, επισκέφθηκε τη μονή του Αγίου Νεκταρίου στην Αίγινα, παρά την κακοκαιρία, για να προσκυνήσει την ιεράν κάρα του Αγίου. Η ωραιοποιημένη ψυχή του από τους πολυχρονίους αγώνες άφησε το πολύαθλο σώμα στις 11.40 το πρωί, ημέρα Κυριακή μετά τη λειτουργία και τον αγιασμό των Θεοφανείων, 6.1.1957. Ανέβαινε η ψυχή του σε ανοιχτούς ουρανούς. Την παραμονή είχε τελεστεί το ιερό ευχέλαιο και είχε μεταλάβει των αχράντων μυστηρίων. Πρόλαβε να πει και Μεγάλο αγιασμό.

Αμέσως μετά την τελευταία του ο πολιτικός και θρησκευτικός τύπος έγραψε πολλά περί της μακαρίας βιοτής του. Οι ένθερμες νεκρολογίες πολλών, ήσαν ύμνοι και

ευχαριστίες στον Θεό, που τους χάρισε τέτοιον πατέρα.

Λίγες ημέρες μετά την ταφή του Γέροντα, κάθονταν μερικοί κοντά στον τάφο του, που βρίσκεται πίσω από το ιερό του ναού της Αναλήψεως και ένιωσαν να έρχεται ένα λεπτό άρωμα από αυτόν.

Στις 8 Μαΐου του 1965 έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του. Ο Γέρων Γελάσιος Σιμωνοπετρίτης που στάλθηκε από την Μονή για την παραλαβή των οστών του, είπε: «Αν ο οικονόμος δεν τα έκρυβε στο καμπαναριό του ναού θα επέστρεφα το κιβώτιο κενό». Με ιερή λαχτάρα όλος ο κόσμος έπεσε στον τάφο του να πάρει ως ευλογία και φυλακτό, χώμα και ξύλο από το φέρετρό του. Πολλοί είχαν την ευκαιρία πάλι να αισθανθούν έντονα τα σημεία της χάριτος του Θεού. Με θαυμασμό αναφέρουν την ευωδία κατά την ώρα της ανακομιδής.

Αυτό που άφησε πίσω του ως εικόνα και αίσθηση του προσώπου του περιγράφεται θαυμάσια από τον λόγιο βιογράφο του αγιορείτη Γέροντα Μωϋσή:

«Ο Γέροντας ήταν πολύ απλός. Κοντός στο ανάστημα. Παρά τ' ότι ήταν λίγο ευτραφής φαινόταν εξαϋλωμένος και το βλέμμα σου τον διαπερνούσε. Το πρόσωπό του ήταν συνήθως φωτεινό και αυστηρό, σοβαρό και με καλωσύνη. Ποτέ δεν αποχωριζόταν τον καλογερικό του σκούφο. Οι αχνές ρυτίδες του προσώπου του είχαν μια φυσικότητα. Τα μάτια του βαθουλωτά, κοιτούσαν συνήθως χαμηλά και είχαν σπάνια φωτεινότητα. Δυσκολευόσουν αρκετά να τον δεις κατάματα. Συχνά φορούσε απλά ματογυάλια. Το βλέμμα του είχε επιείκεια, ζεστασιά και σε πρόσεχε με μια ακριβή αγάπη. Το χαμόγελό του είχε μια ιδιαίτερη ωραιότητα. Τα γένια του άσπρα, και στην μέση χωρίζανε λίγο. Συνήθως ήταν ωχρός. Ένας απλός ιερομόναχος, με καθαρά ρούχα και υποδήματα. Με έντονα τα ιδιαίτερα πατρικά χαρίσματα, αγαθότητα, ηρεμία, διάκριση και συμπάθεια. Ο χαρακτήρας του προσώπου του γενικά, υπογραμμισμένος από την λευκότητα των διάχυτων μαλλιών του, η απλότητα των ενδυμάτων και των λόγων του, η χάρη των νοημάτων του από θερμές φράσεις γίνονταν βιβλίο βοήθειας στους αναγκεμένους. «Στολισμός γάρ ανδρός και βήμα ποδός και γέλως οδόντων αναγγελεί τα περί αυτού». Βλέποντάς τον να ζει μέσα σε μια συνεχόμενη και αδιατάρακτη πραότητα και γαλήνη, αυτόν τον άνθρωπο του Θεού, τον απλό γέροντα, αναφωνούσες στα μύχιά σου· «Καλόν το πορεύεσθαι οπίσω Κυρίου...»

Ο πατήρ Ιερώνυμος έζησε ως επίγειος άγγελος, ουράνιος άνθρωπος.